

DEDEKTİF BOL BEL'İN ŞERÜVENLERİ - 4

GİZEMLİ KULE

AŞKIN
GÜNGÖR

RESİMLEYEN:
GÖKÇE AKGÜL

tudem

DEDEKTİF BOL BEL'İN ŞERÜVENLERİ - 4

GİZEMLİ KULE

AŞKIN GÜNGÖR

Resimleyen: Gökçe Akgül

DEDEKTİF BOL BEL'İN SERÜVENLERİ-4 GİZEMLİ KULE

© 2019, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Aşkın Güngör

RESİMLEYEN: Gökçe Akgül

EDİTÖR: Hülya Dayan

DÜZELTİ: Aslı Candaş

GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

KAPAK TASARIMI: Burak Tuna

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Kasım 2019 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-274-3

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DEDEKTİF BOL BEL'İN ŞERÜVENLERİ - 4

GİZEMLİ KULE

AŞKIN GÜNGÖR

Resimleyen: Gökçe Akgül

Aşkın Güngör

1972’de İstanbul’da doğdu. 1990 yılından beri yayıncılık sektörünün, editörlükten yazı işleri müdürlüğüne dek, hemen her alanında görev aldı. 1993 yılında SHP’sinin düzenlediği “İnsan Hakları” konulu öykü yarışmasında *Ve İp Gerildi* adlı öyküsü birincilik ödülüne değer bulundu. *Sevgiyi Arayan Kardan Adam* adlı çalışmasıyla 2004 Tudem Edebiyat Ödülleri Masal Yarışması’nda üçüncülük ödülünü kazandı.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Bol Bel 1 - Sözcük Korsanı (roman)

Bol Bel 2 - Doktor Otukuru’nun Işınlama Makinesi (roman)

Bol Bel 3 - Pamuk Bol Bel ve Yedi Cüce (roman)

Bol Bel 4 - Gizemli Kule (roman)

Farklı anne babalardan doğsak da ablam ve
kılavuzum olan Mavisel Yener için...
Sen olmasan ben kendimin ne kadarı olurdum,
bunu da çok sevgili okurlarımız çözsün :)

SIRA DIŞI BİR GÜN

Dedektif Bol Bel hayatındaki en sıra dışı serüvenlerden birini yaşayacağı günün sabahı telefon sesiyle uyandı. Arayan kişi, uzun yıllar önce tanıştığı polis, Sevgildek Dileklek'ti.

Hoşbeşten sonra, “Haberı duydun mu Dedektif?” diye sordu kadın.

“Pek çok habev duyuyovum ama sen hangisinden söz ediyovsun?” dedi Bol Bel.

“Ayuvah'tan söz ediyorum tabii ki.”

Bol Bel kalakaldı. Ayuvah, kendini Asla Yakalanmayan Usta Ve Akıllı Hırsız diye tanıtan, bu sözlerin baş harflerini ad olarak kullanan bir suçluydu. Rastlantı eseri bir antikacıda bulduğu Boyut Anahtarını kullanarak şehrin neredeyse tamamını soymuş, neyse ki Bol Bel kurnazca bir planla onu yakalamayı başarmıştı. Sevgildek Dileklek'le de o olay sırasında tanışmışlardı zaten.

Tüm bunları bir çırpıda hatırlayan Bol Bel, “Ne olmuş Ayuvah'a?” diye sordu. “Hapisten mi kaçtı yoksa?”

“Tam aksine. Ölmüş.”

Ayuvah!

“Ölmüş mü? Nasıl?”

“Yaşlılıktan tabii ki.”

Bol Bel, “Öyle tabii,” diye düşündü. Ayuvah’ı neredeyse on yıl önce yakalamıştı, adam o zaman bile altmış yaşının üzerindediydi.

“Şu işe bakar mısınız!” dedi Sevgildek. “Gözün bir türlü doymasın, tüm şehri soyup soğana çevir, sonra da hapiste yokluk içinde öl.”

Ayuvah yakalanınca 108 dairesi, 824 adet son model arabası, ülkenin çeşitli yerlerinde 48 apartmanı ve bazı ülkelerin tüm varlığıyla ölçülecek miktarda parası olduğu tespit edilmişti. Tüm bu servete karşın gözü doymamış, hırsızlık yapmayı hiç bırakmamıştı.

Böylesi bir açgözlülüğü Bol Bel’in anlaması mümkün değildi. İç çekerek, “Gevçekten acıklı biv duvum,” diye mırıldandı.

“Aman neyse, onu boş verelim,” dedi Sevgildek Dileklek. “Kendinden bahset biraz. Neler yapıyorsun görüşmeyeli?”

Bol Bel anlattı, Sevgildek dinledi; o anlattı, bizimki dinledi. Konuşmaları bitince, Bol Bel koca göbeğini sımsıkı sarı sarı gömleğini ve yaz kış üstünden çıkarmadığı turuncu pardösüsüyle aynı renkteki şapkasını kuşanıp kendini تنها sokaklara attı.

Günlerden cumartesiydi, hafta sonunun evde pinekleme anlamına gelmediğini iyi bilen çocuklar çok geçmeden dışarı çıkarlardı. Onlardan birkaçıyla söyleşmek, hatta fırsat bulursa oyunlar oynamak Bol Bel’e iyi gelecekti. Ne de olsa enerjisini çocuklardan alan kişilerdendi o. Onların

sevinciyle mutlu oluyor, yüzlerindeki gülücükleri görünce o da gülümsüyordu. Bürosunun olduğu Fillibaba Yolu'na bir an önce gitmek için otobüs durağına yöneldi.

Sokaklar gibi durak da tenhaydı. Yüzünde kocaman bir sırıtışla gökyüzüne bakan orta yaşlardaki bir adamdan başka kimse yoktu. Bol Bel onun yanına gelip başını kaldırdı, adamın gözlerini diktiği noktaya baktı. Sadece beyaz bulutlar gördü. Olağandışı bir şey yoktu.

“Ne kadar güzel, değil mi?” dedi adam o anda.

Bol Bel anlamadan baktı. “Nediv güzel olan? Bulutlav mı?”

“Aşağı düşerken bir bulut yedim,” dedi adam. “O kadar güzeldi ki...”

Bol Bel birkaç adım geriye çekilip çaktırmadan süzdü onu. Söylediği saçma söze karşın gayet olağan görünümlü biriydi. Siyah saçları sağa doğru özenle taranmıştı. Top sakalı daha o sabah kesilmiş gibi biçimliydi. Ekose desenli kırmızı gömleği, toprak rengi pantolonu ve kahverengi ayak-kabılarıyla şehrin hayhuyuna karışan alelade biri gibiydi.

Peki ya şu tuhaf sözler?

“Belki de sadece şaka yapmıştım,” diye düşündü Bol Bel. Sırf konuyu değiştirmek için sordu: “Affedevsiniz, saatiniz kaç?”

Adam bileğindeki saate hızlıca bakıp, “Yediyi beş geçiyor,” dedikten sonra başını yine göğe çevirdi.

“Sağ olun,” dedi Bol Bel.

“Beş geçtiği için mi?”

“Efendim?”

“Saat yediyi beş geçtiği için mi sağ olayım?”
“Hayıv canım, niye öyle olsun?”
“Ne bileyim, sağ ol dediniz de...”
“Saat için dedim.”
“Niye? Size vermedim ki saati.”
“Yani, söylediğiniz için dedim.”
“Ne söylediğim için?”
“Saatin kaç geçtiğini.”
“Kaç geçiyormuş?”
“E işte yediyi beş geçiyov dediniz ya!”
“Geçiyov mu dedim?”
“Hayıv, siz geçiyov demediniz, geçiyov dediniz, yani şöyle ki...”
“Dedim mi, demedim mi?”
“Dediniz ama geçiyov demediniz de... Üf! Anlayın işte! V havfını söyleyemiyovum ben!”
“Ama söylediniz işte. Çok rahat bir şekilde V dediğinizi duydum.”
“Üf! Hayıv! V devken, V’yi kastetmiyovum! Yani...”
“Niye yan yana gitmiyorlar?”
“Kimlev?”
“Saat ile geçtiği.”
Bol Bel gözlerini kısıp onu uzun uzun süzdü. Şu tuhaf konuşmaları yaparlarken başını bir an bile indirmeyip gökyüzünü seyreden adam hâlâ aynı durumdaydı.
“Tamamen keçilevi kaçıymış,” diye düşündü Bol Bel. Hemen sonra diğer olasılık geldi aklına: “Belki de TV’levdeki şaka pvogvamlavından bivine malzeme oluyovumduv.”

Sonunda en doğru yanıtı yine adamdan alacağını düşünerek sordu: “Benimle dalga geçmiyovsunuz, değil mi?”

“Dalga mı geçmiş?” dedi adam, gözlerini kocaman açarak.

Bol Bel bu kez de, “Neyi dalga mı geçmiş?” deme gafletinde bulundu.

“Saati tabii ki. Başka neyi olacak? Yoksa ben az önce, ‘Saat yediyi dalga geçiyor,’ mu dedim size?”

“Yooo.”

“Ama öyle dediniz.”

“Ne dedim?”

“ ‘Saat dalgayı geçiyor,’ dediniz.”

“Sizi anlamıyovum. Bu biv gizli kameva şakası falansa...”

“Şamera kakası mı?”

Bol Bel kollarını göğsünde kavuşturarak dik dik baktı. “Yok yok,” dedi. “Kesinlikle eminim ki benimle dalga geçmek için saati sovmamı fırsat bildiniz.”

“Ah! Ah! Ah! İlahi!” dedi adam keyifle. Nihayet başını indirmiş, Bol Bel’e bakmaya başlamıştı. “Şu hale bakın, çizgi romanlardaki kötü adamlar gibi güldürdünüz beni.”

“Sizi güldürebildiğime sevindim,” dedi Bol Bel, çok da umursamadan. Bir yandan da yolun ilerilerine bakıyor, “Otobüs biv an önce gelsin de binip buvadan gideyim,” diye düşünüyordu.

“Bulutlar ateş kadar lezzetli değil ama daha beyazlar ve dünyaya tekrar gelince insanda kaplumbağa kertenkelesi kaşınması gibi bir his uyandırıyorlar,” dedi adam.

Artık onun keçileri kaçırdığına iyice emin olan Bol Bel, “Hı hı,” demekle yetindi.

“Ateş öyle güzel ki...”

“Anlıyovum.”

“Yandınız mı siz hiç? Bence haşlamanız çok leziz olurdu.”

Bol Bel sessizce homurdandı. Adamın saçmalamalarının iyice sinir bozucu bir hal aldığına geçirdi aklından. “En iyisi diğev duvağa kadav yüvüme,” diye düşündü. “Otobüsü ovada beklevim.”

Ama bunu yapmasına gerek kalmadı. Kollarını iki yana hızla açtıktan sonra boşluğu kucaklamak istercesine aynı süratle kapatan adam, “HEYYOO!” diye bağırdı. “ATEŞ BENİ ÇAĞIRIYOR! YANMAK ÖYLE GÜZEL Kİ!” Sonra da otobüsün nihayet görüldüğü yöne doğru koşmaya başladı.

“Çok yazık,” diye mırıldandı Bol Bel, onun ardından bakarken. “Kim bilir nelev yaşadı zavalılık ki böyle tozuttu.”

Otobüse bindiğinde adamın bağıırışını hâlâ duyabiliyordu:

“CEHENNEMDE TATİL GERÇEKTEN HARİKA!”

Bol Bel bir kez daha, “Çok yazık,” diyerek boş otobüsteki koltuklardan birine oturdu.

GEREKLİ BİRKAÇ HATIRLATMA

Fillibaba Yolu, İstanbul'un Anadolu yakasında yer alan çok dik bir yokuştur. Öylesine diktir ki onu adımlamak istemeyen pek çok postacı istifa etmiş, pek çok kedi ve köpek başka semtlere göçmüştür. Araç sürücüleri bile bu dik yokuştan uzak durmaya gayret eder. “Ne zaman o yokuşu çıksam arabamdaki benzin yarı yarıya azalıyor,” deyip alternatif yollara yönelirler. Bu nedenledir ki Fillibaba Yolu, otobüslerin güzergâhında da değildir. Yolcularını yokuşun başlangıcındaki durakta indirip yola devam ederler.

İşte, durakta bir otobüs daha durdu, kapıları açıldı ve ta ta taaam, Dedektif Bol Bel aşağı indi. Şuna bakın, nasıl da düşünceli görünüyor. Karşılaştığı adamı yol boyunca aklından çıkaramadı, hâlâ onu düşünüyor. Biraz pişmanlık duyduğunu da söylemek gerek, çünkü adamla hiç ilgilenmedi. Sonrasında da şöyle bir olasılık belirdi zihninde: “Ya lanetli biv hayal gücü nesnesi yüzünden o hale geldiyse zavallıcık?” Ne de olsa sadece çocuklar için çalışan bir dedektif

olarak bilinse de Bol Bel'in başka bir görevi daha var: O bir Hayalbaz.

“Hayalbaz da nedir?” dediğimizi duyar gibiyim. Aslında önceki serüvenlerinde Bol Bel'in bu özelliğinden defalarca söz ettik ama Hayalbaz ifadesini ilk kez kullanıyorum. Hey, benim kabahatim değil bu. Hayalbazlar çok gizli çalışır,

kimliklerinin orada burada açıklanmasını istemezler. Ama artık size güvenebileceğimi biliyorum. Ne de olsa şu ana dek üç Bol Bel serüvenine tanık olduğunuz halde ağzınızı sıkı tutmayı başardınız. Demek ki daha da büyük sırları paylaşmaya hazırsınız. O halde kitabı kendinize biraz daha yaklaştırın ve fısıltıyla anlatacağım şu şeyleri can kulağıyla dinleyin:

Hayalbazlar yeryüzündeki tüm hayal gücü nesnelere kayıt altına almakla görevlendirilmiş kişilerdir. Tarihin her döneminde var olmuş, görevlerini bütün medeniyetlerde gizlilik içinde sürdürmüşlerdir: ilk çağlardaki krallıklarda, Roma ve eski Yunan uygarlıklarında, Selçuklularda, Gök-türklerde, Osmanlılarda ve günümüz modern toplumlarında...

Her şehrin bir Hayalbaz'ı vardır. Bol Bel de İstanbul'da ortaya çıkan hayal gücü nesnelere sorumlu olan Hayalbaz'dır ve davalarıyla ilgilenmediği zamanlarda o nesnelere peşine düşer. Bugüne dek yardım ettiği çocuklardan aldıkları da dâhil binlercesini muhafazalarına başarıyla yerleştirmiştir.

Bol Bel okurlarının çok iyi bildiği gibi, "Hayal Gücü Nesnelere" birtakım doğaüstü güçlere sahip eşyalar için kullanılan genel tanımdır. Neler yoktur ki aralarında: bir kapıdan geçip dünyanın başka herhangi bir yerine gitmenizi sağlayan Boyut Anahtarı; kitlesel bir hipnotize etme gereci denebilecek Gerçek Bükücü Iksir; başlarına bir kez sürdüklerinde, kellerin gür saçlara kavuşmasını sağlayan Şimsir Tarak; ne kadar yersen ye, üstündeki yiyecekler hiç eksilmeyen

DEDEKTİF BOL BEL'İN ŞERÜVENLERİ - 4

GİZEMLİ KULE

AŞKIN GÜNGÖR

Gökyüzünde ateş çemberleri açılıyor ve insanlar yeryüzüne birer meteor gibi düşüyor. İstanbul Boğazi'nin ortasında dün yokken bugün ortaya çıkan, sonsuzluğa uzanan bir kule beliriyor. Bol Bel, çözmesi gereken gizemli olaylardan biriyle karşı karşıya. Üstelik kapısına gelen ve madalyonunda ŞEY yazan kara kedide de bir tuhafılık var. Bir de tabii, peşindeki Dar Bel de kendi derdinde; Bol Bel'in peşinde.

ISBN: 978-605-285-274-3

9 786052 852743

www.tudem.com

f t @ tudemyayingrubu